

Autor: Alain de Benoist

Překvapivá slova předáka „Nouvelle Droite“ (Nové pravice)

Bylo to jako přílivová vlna. Letos (1979) v létě zaplnila „Nová pravice“ stránky novin, které se tváří tvář této neotřelé novotě dokonce na chvíli odtrhly od svého obvyklého letního „okurkového zpravodajství“ o lochneské příšeře. Právě slavná Nessie se totiž v červenci a srpnu, kdy zpravidla není moc o čem psát, často stará o čtenářsky vděčný obsah.

Nástup Nové pravice však komentátory vytrhl z letní letargie – mnozí totiž v její ideologii vidí nebezpečnou obrodu fašismu. Levice byla ve své rétorice naprosto hysterická, od *Nouvel Observateur* (francouzské krajně levicové noviny) až po *Pravdu* (ruské noviny, režimní hlásná trouba v někdejším Sovětském svazu), jež spisky Nové pravice neváhaly přirovnat k programu Adolfa Hitlera.

Louis Pauwels (jeden ze spoluautorů knihy *Jitro kouzelníků*, pozn. DP), šéfredaktor středopravicového časopisu *Figaro Magazine*, v němž Nová pravice dostala prostor k prezentaci svých myšlenek, byl sice vyzván, aby celou věc vysvětlil, hlavní postavou celého skandálu se však stal mladý sedmatřicetiletý intelektuál Alain de Benoist, který pro *Figaro Magazine* píše. Jako faktický ideový vůdce tohoto hnutí tak musel čelit rozhořčené kritice svých odpůrců.

Playboy, který jako první časopis na světě psal o „Nouveaux Philosophes“ („noví filozofové“, někdejší maoističtí intelektuálové), také jako první zaznamenal existenci Nové pravice a v lednu 1979 vydal článek Alexandra Astruca na toto téma. Dnes *Playboy* v této debatě pokračuje rozhovorem s Alainem de Benoistem, který nedávno u nakladatelství *Éditions Libres Hallier* vydal knihu *Les idées à l'endroit* (Narovinu).

V následujícím rozhovoru s Jean-Claudem Lamym tak de Benoist nepochybně překvapí mnohé z těch, kteří ho šmahem odsuzují bez toho, aby ho vůbec poznali.

Playboy: Coby čelní teoretik Nové pravice jste pro levicové intelektuály něčím jako rudý hadr pro býka – prý šíříte nebezpečnou ideologii. Dokonce vás bezmála srovnávají s Josephem Goebbelsem. Nepřehánějí trochu?

De Benoist: Styl těchto lidí má ke Goebbelsovým metodám paradoxně mnohem blíže, než *image*, kterou se snaží vytvořit pro mě. Samozřejmě nepochybuji, že v těchto kruzích existence pravicové ideologie asi nikoho kdovíjak netěší. Levice, která se sice od války až na výjimky ve Francii k moci nedostala (moc v zemi držela v letech 1958-1981 v rukou pevně středopravá uskupení), totiž dominuje v kulturní oblasti a už třicet let tak má takřka monopol na srdce i mysl Francouzů. Asi před deseti začaly ale vyrůstat kluby, skupiny, *think-tanky*, noviny a časopisy, jež usilovaly o obrodu pravicové inteligence na zcela nových základech. Vlastně mě v poslední době překvapují spíš články, jejichž autoři o Nové pravici píší jako o něčem úplně novém. Když se totiž ohlédneme na uplynulých deset let, vidíme ohledně vývoje této školy myšlení v tisku až na výjimky úplné ticho. To vše samozřejmě platí jen do okamžiku, když už mlčení není možné, protože nové hnutí si našlo cestu do některých médií, kde jeho příslušníci dostali možnost vyjádřit se. Tím momentem jsme vstoupili do další fáze, v podobných případech poměrně typické, v níž čelíme systematické diskvalifikaci – všichni si ochotně a čistě na základě vlastní fantazie rozvíjejí své vlastní ideje o tom, co je to Nová pravice, nikdo však není ochoten vést nějakou smysluplnější debatu a v žádném případě se necitují naše skutečné texty. A právě díky tomu mohou někteří vykreslovat naše hnutí jako nějaké „kříšení fašismu“! I letmý pohled na naše dílo však ale myslím dostatečně jasně ukázal, že Nová pravice vytrvale a zcela jednoznačně vystupuje proti všem formám totalitářství a rasismu.

Playboy: Louis Pauwels tvrdí, že jste ve *Figaro Magazine* jediným zástupcem tohoto myšlenkového proudu. Z toho ovšem musíme nutně usoudit, že váš vliv je takřka bezbřehý, protože když si tak časopisem listuju, mám z něj dojem, že vaši ideologii prosazují skoro všechny články. Nebo se snad mýlím?

De Benoist: Nejsem jediný autor *Figaro* z novopracovnického prostředí. Louis Pauwels, jehož mám velice rád a vážím si jej, však je v první řadě šéfem už ze své podstaty pluralistického časopisu, a v tom se rozhodně nemýlí. *Figaro Magazine* je a musí být otevřený všem nemarxistickým myšlenkovým proudům, zastoupení Nové pravice se tedy jeví jako nanejvýš přirozené. **Překvapuje mě jen, s jakou sebejistotou jsou mnozí lidé přesvědčeni o tom, že šéfredaktor publikace má povinnost stanovovat svým autorům nějakou ideologickou linii.** Louis Pauwels se dlouhodobě zajímá o mou práci i *Nouvelle École* („Nová škola“, od roku 1968 jedna z vlajkových publikací GRECE), tedy časopis, který jsem před deseti lety zakládal. Když se mu coby šéfredaktorovi podařilo získat přístup k tak široce distribuovanému médiu jako *Figaro*, přijde mi zcela normální, že mě oslovil, abych pro něho napsal něco o našem myšlenkovém proudu.

Playboy: Jste „militantní“ (*nota bene* /dále jen *n.b.*/ „politicky zaujatý“) novinář?

De Benoist: Možná, ale nikoliv ve smyslu, který naznačujete. **Jestliže však máte na mysli „politicky angažovanou“ novinářinu, pak jsou militanty všichni novináři.** Nevěřím

totiž v údajné dělení na zpravodajskou a komentátorskou novinařinu: všechny zprávy jsou podle mě názorem. Člověk je stvořením, jež svým myšlenkám dává smysl, v žádném jeho konání tedy nemůže být řeč o nějaké „neutralitě“. Samotný akt informování o této události a nikoliv jiné – čemuž se nevyhne žádný novinář, protože si musí ze záplavy informací vybírat ty relevantní – je už sám o sobě názorem a odrazem určitého postoje. Musíme samozřejmě usilovat o objektivitu, nebo snad lépe řečeno poctivost ve vyjadřovaných postojích, ale nejsem ochoten uvěřit, že nejde-li o prvoka, dokáže někdo vyjádřit postoj bez toho, aby k němu otevřeně či skrytě nepřipojoval celý hodnotový systém, kompletní pojetí světa.

Playboy: Do jaké míry se tedy podle vás *Figaro Magazine* stal ekvivalentem *Le Nouvel Observateur* na pravici?

De Benoist: To mi nepřijde jako kdovíjak povedená paralela – pozice publikované v *Le Nouvel Observateur* jsou totiž mnohem monolitičtější než *Figaro Magazine*, který je výrazně pluralističtější a otevřenější.

Playboy: Cítíte se jako Jean Daniel (*n.b.* v Alžírsku narozený liberální židovský novinář, zakladatel *Le Nouvel Observateur*) pravice?

De Benoist: Stylizované přemítání do módního kabátu oděného Jeana Daniela je mi naprosto cizí. Totéž vlastně platí o celé té melodramatické pařížské módě. Já prostě jen vyjadřuji své myšlenky. „*Qui m’aime me suit!*“ (*n.b.* „Kdo mě miluje, ať mě následuje!“ tradiční francouzský válečný pokřik, užívaný s cílem shromáždit vojáky za králem.)

Playboy: Co ovšem skutečně mnohé lidi – včetně monarchistických dědiců Maurrasa (katolický integralista, zakladatel *Action Française*) – ohledně vaší myšlenkové školy znepokojuje, je debata o dědičnosti, již otevřela. Sociobiologie coby dogma není ve stínu vzpomínek na Osvětim přijatelná. Nebyly snad ve jménu biologické nerovnosti zavražděny miliony Židů?

De Benoist: Samozřejmě nebyli zabiti ve jménu biologické nerovnosti! Byli zabiti ve jménu šíleného blouznění jistého Adolfa Hitlera. Co se týče sociobiologie, většina jejích amerických představitelů jsou lidé, kteří za oceán utekli právě před nacistickým pronásledováním! Pravda je však taková, že zda si levice na dílo Nové pravice nepromítá své fantastické představy – mýtus o šíleném vědci, psychopatovi s injekční stříkačkou atp. Pokud někdo ale skutečně bude pracovat s našimi texty, velice rychle zjistí, že myšlení Nové pravice rozhodně nevychází z biologie a jednoznačně odmítáme biologický materialismus i všechny na absolutním biologickém determinismu založené doktríny. Při listování v *Éléments* (další publikace GRECE, vznikla v roce 1973) i *Nouvelle École* jsem zjistil, že články věnující se biologii a genetice – a proč bychom se jimi zabývat neměli? – tvoří stěží 15% obsahu. Udivuje mě tedy, že se kontroverze soustředí právě na tuto oblast a nikoho nezajímají všechny naše další příspěvky z oblasti filozofie, politiky, historiografie, literární kritiky, soudobých dějin atd. Můj údiv se dále zvyšuje, zmíní-li někdo sociobiologii, protože pokud si správně vzpomínám, publikovala na toto téma Nová pravice za celou dobu svého působení jen jediný článek, který jsem před několika měsíci napsal já sám pro *Figaro Magazine*. Chtěl jsem v něm francouzské

čtenáře informovat o debatě, která se poslední tři roky o sociobiologii vede v anglosaských zemích, zatímco se u nás o tématu kupodivu mlčí. Následně jsem prezentoval práci amerických sociobiologů: asi tři stovek akademiků všech politických příslušností. Vysvětlil jsem tam, že sociobiologie nevyužívám jako výchozího bodu – a tím méně pak dogmatu. Doslova jsem napsal, že v sociobiologii shledávám závažné nedostatky a omyly, jelikož se věnuje výhradně genům a příhodně tak potlačuje to, co je jedinečně lidské, tedy naše dějinné povědomí, kulturu či schopnost vytvářet nové formy civilizace atd. Má kritika sociobiologie je tedy paradoxně právě taková, jakou jsem podle svých odpůrců měl provést a údajně neprovedl.

Playboy: Ale přesto se jedná o znepokojivý prvek Nové pravice, již zastupujete, nemyslíte?

De Benoist: Není mi příliš jasné, co by mělo být „znepokojivého“ na komentáři k vědeckým hypotézám. Nestavím vědu na piedestal jako nějakou absoliutu; jde o prostředek poznání současného myšlení. Biologie je samozřejmě v popředí zájmu, podobně jako fyzika v první části 20. století. Nic víc, nic míň. Studium behaviorální genetiky ukázalo, že vliv dědičnosti je zřejmě důležitější, než se někteří ideologové domnívali. Povšimnout si této skutečnosti a připomenout ji levici, která tak ráda předstírá, že na ni zapomněla, však neznamena, že bychom chtěli vytvořit doktrínu založenou výhradně na biologických poznatcích. Před několika lety jsem navštívil rakouského laureáta Nobelovy ceny Konrada Lorenze. Přivítal mě u svých hus a řekl mi: „Víš, když někdo nazývá člověka zvířetem, nemýlí se. Pokud ale někdo tvrdí, že *člověk není nic víc než zvíře*, nemá pravdu“. Pochopitelně se nemýlil, kritizoval totiž to, co jedna z osobností, které se staly významnou inspirací Nové pravice, Arthur Koestler, nazývá „redukcionismem“. Člověk je živý tvor, s čímž se mj. pojí množství omezení. Upadnout ale do determinismu, jenž usiluje o to, aby celá společenská struktura spočívala na biologické analýze, by bylo, opakuji, naprosto absurdní. Člověk totiž není zcela podmíněn svou druhovou příslušností ani instinkty, ale má svobodu volby, svobodnou vůli. Biologická determinace se tak u lidí vztahuje výhradně na potenciál – člověk je totiž především kulturním tvorem.

Playboy: Označovat vliv prostředí za zanedbatelný mi přijde absurdní – mysl se přece bude vyvíjet podle svého sociálního prostředí, i když půjde o Mozarta nebo Einsteina.

De Benoist: To je celkem zjevné a já samozřejmě nezapomínám ani na význam prostředí. I když je třeba druhotný, neznamena to, že by byl zanedbatelný. Jen soudím, že na rozdíl od toho, čemu věřili rovnostáři 18. století, Rousseauovi příznivci, se lidé ve skutečnosti nerodí jako nepopsané listy, jež následně prostředí samotné popíše všemi těmi odlišnostmi, jež každodenně vídáme kolem sebe. Prostor samozřejmě můžeme pomáhat nebo naopak brzdit vývoj a zdá se mi například vcelku očividné, že vzdělání a sociální struktury jsou naprosto zásadní. Proto se kloním k takovému pojetí pedagogiky, v němž bude možné lépe určit schopnosti každého dítěte. Hned od počátku je třeba uplatňovat rovnost, aby byly nerovnosti spravedlivější a ne založené na třídních výsadách.

Playboy: Někdo prostého původu, kdo dělá obyčejnou práci, tedy může být geniální?

De Benoist: Ale samozřejmě! Početní většina nejnadanějších lidí se rodí ve znevýhodněných sociálních vrstvách. Každá elita musí být ukotvena v lidu. Italský sociolog Vilfredo Pareto se na přelomu 19. a 20. století zabýval právě teorií elit. Dospěl k závěru, že elity musejí „cirkulovat“, jakmile se totiž stanou kastou, rychle dochází ke vzniku nespravedlivých výsad, jež ospravedlňují každou revoluci. Neexistuje navíc žádná absolutní elita: někdo je vždy lepší než jiný v určitém kritériu. Spravedlivá společnost umožňuje těm nejlepším v každém oboru, aby dosáhli takových pozic, jaké si zaslouhují – kde jsou také ostatně společnosti nejprospěšnější.

Playboy: Pokládáte se za vysoce inteligentního člověka?

De Benoist: Ne, považuji se za dostatečně inteligentního člověka. Zním spoustu podstatně inteligentnějších lidí a setkání někým, kdo mě duševně převyšuje, je pro mne vždy skutečným potěšením.

Playboy: Předurčil váš původ vaši životní dráhu?

De Benoist: Vůbec ne. Můj otec podnikal ve voňavkářském odvětví, což má k novinářině daleko; matka pochází z rodu bretaňsko-normanských sedláků. Rodina byla navíc hluboce politicky a ideologicky rozdělená. Ve své minulosti tedy nevidím žádné náznaky ukazující na myšlenky, které vyznávám, ani profesi, kterou vykonávám. Asi do mých sedmi nebo osmi let jsme žili v Tours, pak jsme se přestěhovali do Paříže. Po studiu na Lycée Montaigne a Lycée Louis-le-Grand jsem začal studovat práva na Sorbonně. Velmi rychle jsem ale přešel k novinářině – a to co jsem se naučil na univerzitě, mi popravdě bylo v životě k užtku asi nejmíň. Na toto téma bych toho mohl říct skutečně hodně, zůstaňme však jen u toho, že necítím žádné apriorní sympatie k lidem s diplomem. Najde se mezi nimi celá řada idiotů a naopak znám spoustu úžasných lidí bez titulu, což jim nijak nebrání v uplatňování jejich tvořivosti nebo v tom být skvělými lidmi.

Playboy: V květnu 1968 jste ještě studoval na univerzitě?

De Benoist: Ne, právě jsem skončil. V květnu '68 jsem pracoval v obchodním listu *l'Écho de la Presse et de la Publicité*. Jako všichni ostatní jsem ale šel na barikády, sledovat jako divák to fascinující psychodrama v *Quartier Latin*.

Playboy: Mělo podle vás „to fascinující psychodrama“ hlubší dopad na současný život?

De Benoist: Události května 1968 jsem vnímal s velice smíšenými pocity. Nechal jsem se svést romantickou stránkou této spontánní revolty proti buržoazním hodnotám, které se mi ostatně nepříčily o nic méně než protestujícím. Před očima se nám odvíjela zoufalá snaha obnovit onu revoluční čistotu, kterou politický aparát pomáhal rozložit. Současně však šlo i nástup Nové levice; někam do tohoto období lze pak vysledovat i kořeny Nové pravice – vždyť *Nouvelle École* vznikla v březnu 1968. Jistě stojí za zmínku historická zajímavost, že **Nová levice i Nová pravice se zrodily v podstatě v téže době, což mi nepřijde jako pouhá shoda okolností: bylo to generační fenomén v tom smyslu, že tehdejší**

dvacátníkům nevyhovovala ve stejné míře stará levice ani pravice a obě strany tak toužily vytvořit něco nového.

Playboy: Což ukazuje na blízkost a podobnosti Nové pravice s Novou levicí...

De Benoist: Pochopitelně se najdou průniky, ale samozřejmě i celá řada odlišností. Pokoušet se o jejich ztotožnění by však popravdě řečeno bylo naprosto idiotské. Nicméně platí, že v rámci jedné generace často probíhá – byť třeba s odlišnými závěry – analýza týčž problémů. Shodneme se tak například v odporu ke kolonialismu, imperialismu, supervelmocím, na touze po zakořeněnosti, podpoře regionalismu, kritice konzumerismu i přesvědčení, že kulturní moc je přinejmenším stejně tak důležitá jako ta politická – ne-li víc.

Playboy: Předpokládám správně, že jste pravidelným čtenářem *Libération*? (krajně levicové noviny, založené roku 1973 existencionalistou Jean-Paul Sartrem)

De Benoist: Ano, a čtu jej s mnohem větší chutí než *Le Monde*. (vlajkové noviny umírněné francouzské levice, srovnatelné s pozicí *New York Times* v Americe)

Playboy: Jak se z vás stal pravičák?

De Benoist: V podstatě mou nekonformitou. Je mi totiž zcela lhostejné pařížské světáctví, tento svět sám pro sebe, ovzduší drobných pomluv, trendů, okouzlení a výkřiků, které společně tkají síť tohoto mikro-milieu.

Playboy: Zvažujete politickou činnost?

De Benoist: V žádném případě. Nemám žádné politické ambice. Příčí se to mé povaze i vkusu – a s přibývajícímí roky čím dál víc.

Playboy: Chodíte k volbám?

De Benoist: Ano, někdy ano, v tom se myslím neliším od většiny občanů. Není to pro mě ale středobod vesmíru, důležitá je pro mě intelektuální debata ve Francii i za hranicemi, kam se často vydávám.

Playboy: Lze mezi filozofické ideje Nové pravice zařadit i pokrokový liberalismus prezidenta Giscarda d'Estainga?

De Benoist: To bychom museli nejprve vysvětlit, co máte vlastně na mysli tím „vyspělým liberalismem“, protože se mi nezdá, že by někam dospěl... Nová pravice je ze své podstaty tolerantní a antidogmatická a liberalismus kritizuje z filozofické perspektivy, tzn. pojetí liberalismu z 18. století, s jeho upřednostňováním ekonomiky před politikou i myšlenkou, že lidé se rodí sobě rovní a svobodní.

Playboy: Chtěl byste se stát hvězdou?

De Benoist: Vůbec ne. Nesnáším kult celebrit, a to i tehdy, když z něj mám třeba prospěch. Publicitu však nevyhledávám. V tomto je mi bližší (marxistický aktivista) Régis Debray, který tento fenomén odsuzuje ve své knize *Le pouvoir intellectuel en France*, než (židovský „veřejný intelektuál“ buržoazní levice) Bernard-Henri Lévy.

Playboy: V debatách Nové pravice jistě přichází na přetřes i Bůh. Jaké místo zaujímá ve vaší existenci?

De Benoist: Možná vás překvapí, že poměrně zásadní. Nikdy jsem si totiž nepřestal pokládat otázky o jeho existenci a dokonce jsem i vydal knihu *Avec ou sans Dieu* („S Bohem nebo bez Boha“). Řekněme, že moje představa Boha je poněkud osobní.

Playboy: V jakém ohledu?

De Benoist: Nejsem monoteista, ale věřím, že v sobě mám hluboký smysl pro posvátno. Realita jako celek je pro mě formou božství.

Playboy: Myslíte, že se jednoho dne s Bohem setkáte?

De Benoist: Idea Boha je něco, čemu se podle mě lze přiblížit účastí na Stvoření.

Playboy: Jak se cítíte v naší epoše?

De Benoist: Nijak ohromně, naše doba totiž nepokrytě popírá i ty nejpádňější důkazy, hospodářské a sociální cíle v ní válčují všechno ostatní a z ideologií se staly prchavé záblesky módy. Solženicyn kdysi pronesl slova, na něž často vzpomínám: „Opustil jsem systém, kde se nesmělo říct nic, abych přišel do světa, kde se sice smí říct vše a cokoliv, ale kde je to k ničemu“. Toto děsivé souvětí podle mě výborně vystihuje náš svět. V záplavě informací už nedokážeme najít pravdu. Není to o nic lepší, než se brodit bažinou lží.

Playboy: Věříte v lepší svět?

De Benoist: Nevěřím, že dějiny světa započaly nějakým primitivním komunismem nebo rajskou zahradou Eden, a stejně tak si ani nemyslím, že skončí Boží vládou nad zemí nebo beztrždní společností. Dějiny vnímám jako sféru, neustále v pohybu, již někteří lidé dokáží pohnout a vychýlit ji kýženým směrem – pokud na to mají dost silnou vůli.

Playboy: Co si myslíte o smrti Pierra Goldmana (židovský polský marxistický agitátor, trestaný za četné loupeže, jehož v Paříži zavraždili neznámí pachatelé)?

De Benoist: V první řadě cítím skutečně niterný odpor k jeho vrahům, všechny takovéto útoky se mi totiž nesmírně přičí. V případě Goldmana, postavy nepochybně velice komplexní, jistě nelze popřít, že své ideje dovedl až k jejich krajnímu logickému vyústění, a tak podle nich také žil. Pro člověka jako já, který přikládá značnou váhu tomu, jak lidé v praxi žijí své ideály, je tento aspekt jeho osobnosti o to citlivější. Znepokojivý nárůst násilí jde podle všeho

bohužel ruku v ruce se zhroucením kolektivních norem, tedy stavem, kdy zákony a legalita vůbec znamenají pro řadu lidí stále méně. Velice mě také trápí dnešní neochota k diskusi a dialogu idejí.

Playboy: Dívat se na svět zprava – není to obdobně úzkoprsé jako dívat se na něj zleva?

De Benoist: I proto jsem ve své před dvěma lety vydané knize *Vu de droite* (Viděno zprava) napsal, že mé ideje, jež jsou dnes považovány za pravicové, takové nemusejí být ze své podstaty. Nevěřím vlastně ani v existenci nějakých bytostně pravicových a levicových myšlenek – ideje bývají na pravici a levici řazeny v závislosti na kontextu daného momentu v historii, přestože jde často o myšlenky totožné. Neměli bychom tak zapomínat, že nacionalismus nebo kolonialismus nejprve vzešly z levé části dobového spektra, než začaly být ztotožňovány s pravicí; že křesťanství, kdysi sociologicky na pravici, se časem posunulo doleva a že mnohé bukolické a venkovské sny a požadavky, dříve typicky pravicové, dnes nacházíme spíše na ekologické levici.

Playboy: Považujete se za filozofa?

De Benoist: Jsem k tomuto označení dosti skeptický – dnes si tak může říkat každý, podívejte na „Nouveaux Philosophes“...u nich se člověk nutně musí ptát, co že se to s filozofií stalo? Člověk by měl být skromnější. Já se jen snažím účastnit debaty o idejích.

Playboy: Je podle vás Sartrův odkaz stále živý?

De Benoist: Ano a dodal bych, že si zřejmě nezasluhuje všechnu tu chválu, jíž se mu dostává od levice, a naopak ani opovržení pravice. S mnohým v sartrovském existencialismu souhlasím a mám pro něj do jisté míry slabost. Nikdy jsem se tak nepodílel na krutém výsměchu staré pravice, když Sartre prodával na ulicích svůj *Cause du Peuple* (Věc lidu). Přišlo mi to jako svým způsobem velice úctyhodný akt.

Playboy: Považujete se, s ohledem na 1 400 000 nezaměstnaných ve Francii a všechny další stávající hospodářské problémy, skutečně za muže pravice?

De Benoist: Tento společenský problém podle mě dalece přesahuje ideologický rámec. Krize mezinárodního měnového systému, zásobování energiemi, euroamerické vztahy – to jsou skutečné parametry problému. Řekl bych, že směřujeme ke zhroucení na Jaltě ustanoveného rusko-amerického kondominia, zčásti také díky akcím mladých národů Třetího světa a doufejme i probuzení evropských zemí. Takto snad získá globální velká politická hra na rozmanitosti a přestane být pouhou hračkou supervelmocí. Naší budoucností totiž není stát se obchodním přívěškem USA, ani politicko-vojenskou satapií Sovětského svazu.

Playboy: Jak vás tak poslouchám, přijde mi, jako byste mluvil i za Novou levici...

De Benoist: Jak už jsem řekl, naše analýzy se často prolínají. Pokud jde ale o určení příčin nebo dovozování následků, s levicí se zásadně rozcházíme: Nová pravice je rozhodně

existencialistická, nominalistická a odmítá přirozený řád. Jak ale zní závěry Nové levice? Že v posledku jsou si všechny normy rovné a tudíž nepotřebné; zatímco my věříme v opak: jestliže normy skutečně jsou společenskou konvencí, pak člověk musí, chce-li překonat sám sebe, z vlastní vůle hrdinsky stvořit nové.

Rozhovor Jean-Claude Lammyho s Alainem de Benoist L' interview de Playboy: Alain de Benoist – Réflexions étonnantes du chef de file de la „nouvelle droite“ vyšel ve francouzské edici časopisu *Playboy* v listopadu 1979. Překlad byl pořízen z anglické verze *The Playboy Interview: Alain de Benoist*, která vyšla na stránkách AltRight.com 11. července 2017.